

ENTERRAMENT DE MN. MIQUEL DELS SANTS GROS I PUJOL

Catedral de Vic, 3-5-2024

1Co 15, 1-8 // Jn 14, 6-14 (de la festa de sant Felip i sant Jaume)

En aquesta santa església catedral basílica de Sant Pere de Vic celebrem les exèquies de Mn. Miquel dels Sants Gros i Pujol, membre del capítol d'aquest temple des de l'any 1985, servint-lo com a arxiver capitular. Des del meu record, el tinc present com el qui celebrava la santa missa cada dia a la cripta d'aquesta catedral, fins que les forces li ho van permetre. També el veig com a confessor els diumenges i participant, això fins aquest mateix any, en les celebracions de Setmana Santa. A més dels ministeris religiosos propis, mossèn Miquel dels Sants ha servit l'Església i la societat en els camps de la litúrgia, la història i l'art, sempre des del sacerdoci. En tot ha excel·lit com un mestre. Malgrat les xacres dels darrers anys, ell sempre treballava. Tothora tenia al davant un camí per recórrer. En les dificultats sabia trobar sortides per a no deixar de fer allò que pensava que era útil als altres. Mn. Gros, nascut a Vic fa més de noranta-un anys, sempre ha estat aimant d'aquesta ciutat i de la diòcesi vigatana. Les coneix des de la seva tendra infància i, amb el pas del temps, les ha conegudes encara més a través de la seva història i els detalls d'aquesta en els milers i milers de documents que ha llegit i estudiat. La història és mestra de vida. Aquesta és la gran aportació que amb la seva dedicació ell ens ha fet a tots nosaltres, exercint l'encàrrec eclesial rebut.

Els cristians, però, no som solament els homes i dones que tenim una història, sinó sobretot som els qui tenim al davant un futur que sempre mirem amb esperança, perquè aquest avenir que guaitem com un horitzó obert té el seu fonament en Déu, creador i consumidor de la història humana; res no s'escapa de l'amor creador i provident del nostre Déu. Els seguidors de Crist som la gent de la memòria i de l'esperança. Perquè tenim memòria, mirem el futur amb esperança, i perquè tenim esperança, podem mirar el passat per trobar-hi els signes que ens impulsen a continuar caminant.

En l'evangelí hem escoltat com Jesús diu a l'apòstol Tomàs: *Jo soc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi*, a la pregunta d'aquest: *Si no sabem on vas, ¿com en podem saber el camí?* Jesús indica als seus deixebles el camí de la glòria del Pare que passa per la mort. L'apòstol no entén com la mort pot concebre's a la manera d'un pas que permet aconseguir una meta. Per a ell la mort és la meta i la fi del viatge. No sap on va Jesús i fins i tot li costarà de veure-ho després de la resurrecció, encara que els seus companys li diuen que han vist el Senyor ressuscitat. Però ell pensa que si no veu els senyals dels claus i no fica la mà al costat no s'ho creurà (cf. Jn 20,25). Jesús, encara que a Tomàs li costa d'acceptar-ho, li mostra quin és el camí i quina és la meta de l'home; es defineix a si mateix com el camí, i alhora la veritat i la vida. Qualsevol camí és important en quant condueix a una meta. Jesús és el camí que condueix al Pare. La meta de tota vida humana és el trobament amb Déu, a qui hem de respondre del do de la vida

i de l'acollença de la misericòrdia que ell contínuament ens ofereix per a arribar a bon terme.

Jesús, al mateix temps que és el camí, és també la vida, perquè és l'únic que la té en plenitud i pot comunicar-la al qui creu en ell. I, essent la vida, el Crist és així mateix la veritat plena que dona el coneixement de qui és ell, qui és el Pare i qui som nosaltres. Sí, Jesús és l'únic camí de la veritat per a la vida, perquè solament la seva vida i la seva mort mostren a l'home l'itinerari que el duu a realitzar-se. Ser deixeble seu, per tant, consisteix a recórrer el seu camí, assimilar la seva vida i la seva mort. Ser cristià significa, doncs, estar sempre en camí en una dinàmica contínua de progrés en la veritat i la vida que ens venen de Jesús. Un camí fet en la lluita per la donació en l'amor que sap que el deixeble de Crist és el qui renta els peus al seu germà, el qui, com el seu Mestre, es fa servidor de tots (cf. Jn 13).

La fe cristiana ens obre l'horitzó de l'esperança més enllà de la mort. No podem oblidar mai aquelles paraules de sant Pau: *Si l'esperança que posem en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes* (1Co 15,19). Amb aquesta esperança posada en Crist mort i ressuscitat, celebrem les exèquies de Mn. Miquel dels Sants Gros. És l'esperança de la victòria de la Vida sobre la mort, és la certesa que l'Amor és més fort que la mort. En una sola paraula podem expressar la nostra esperança de la vida eterna més enllà de la mort: Jesús. Ell i solament ell és la raó de tota l'existència del germà que ens ha deixat. Darrere el seu lliurament, amb tot el seu cor, tota la seva intel·ligència, totes les seves forces, hi havia l'amor a Crist i a la seva Església, que l'ha acompanyat des de la seva tendra infància fins al darrer alè de la seva vida.

Estimats germans, l'única raó de l'existència de l'Església i de totes les seves institucions no és cap altra que anunciar la Bona Nova a tots els homes, de tots els temps i de tots els llocs. Aquest Evangeli, l'única bona notícia de tots els segles, és la que sant Pau, tal com hem escoltat, va anunciar als de Corint i aquests van acollir: *Crist morí pels nostres pecats, fou sepultat i al tercer dia ressuscità*. Al servei d'aquest Evangeli hi ha tots els qui han rebut el ministeri sacerdotal com a pastors; però tot cristià, en raó del baptisme i la confirmació, és cridat a donar testimoniatge de la fe en Crist, amb la paraula i amb la vida sencera, com a veritable deixeble i missioner. En la mort d'un sacerdot, tot pregant per ell, hem de demanar al Senyor que revifi en nosaltres els dons de l'Esperit rebuts en els sagraments de la iniciació cristiana, per tal que, enmig de la nostra societat, massa sovint allunyada del Senyor, pugui descobrir en ell el que realment és: el camí que porta en la veritat a la vida.

En aquesta missa exequial per l'etern descans de Mn. Gros, preguem amb caritat per ell, que ha estat amb tants de nosaltres un home ple de caritat atenta i misericordiosa. La pregària intercessora pel nostre germà s'adreça al Pare ple de clemència, perquè sigui misericordiós amb ell i, si restessin en el seu cor taques pel contacte amb les coses humanes, el Senyor usi de la seva benignitat i el faci entrar ja ara a les estances celestials. L'encomanem a sant Miquel dels Sants, de qui ell porta el nom i a qui professava tanta

devoció com a bon vigatà. El patró de Vic va morir tenint en els llavis aquestes paraules: «Crec en Déu, espero en Déu, amo Déu. Em pesa, Senyor, d'haver-vos ofès.» En la certesa que la fe, l'esperança i la caritat van acompanyar Mn. Miquel dels Sants Gros i Pujol, el deixem, doncs, en mans del Pare, ric en misericòrdia, esperant que rebi la corona dels qui han estat servidors fidels i prudents del poble fidel del Senyor. Així sigui.